

man nu skulle klage over den ene og den anden behandling.

Efter ministerens venlige indbydelse tror jeg, at de forskellige partier ret nemt kan finde ud af, hvad substansen skal være i det her. Jeg tror, vi alle sammen er enige om, at det skal være et enstrengt system. Jeg tror da også, at vi er enige om, at Patientforsikringen på sigt skal udvides, for hvorfor er det sådan, at hvis man bliver behandlet forkert på et sygehus, kan man få erstatning, men hvis det er af en praktiserende læge eller en praktiserende speciallæge, har man ikke ret til det samme.

Når nu først vi er færdige med alt det arbejde, vi har her i Folketinget, og mødes i ro og fordragelighed, har jeg virkelig stor tiltro til, at vi i fællesskab finder ud af, hvordan det her skal løses.

For at gøre det klart: Venstre vil gerne udvide hele forsikringen inden for praktiserende læger og speciallæger osv. Vi er bare ansvarlige og vil finde pengene først.

Venstre vil også meget gerne have et enstrengt system.

Jeg vil også sige nogle rosende ord om selve bemærkningerne til forslaget. Her står, at »Patientrådgivningen kan eventuelt varetages af amternes patientvejledere, således at amterne ikke skal oprette nye institutioner hertil.« Jeg synes, det lyder som et fornuftigt forslag.

Alt i alt vil jeg sige til de fire partier, at det er et godt forslag. Vi skal bare have fundet pengene, og så er der nogle detaljer, vi måske lige skal have krøllet sammen, så vi bliver enige.

Kl. 21.05

Jeg indledte lidt barsk, men slutter fredeligt.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Hr. Jørgen Winther siger nu, Venstre er ansvarligt. Jeg kunne gå ned på min plads og finde mange citater fra debatter her i Folketinget, hvor Venstre på intet tidspunkt har drøftet, hvor vi skulle finde pengene. Jeg vil gerne bede hr. Jørgen Winther bekræfte, at i de forhandlinger, der har været ikke kun lige inden valget, men igen en del år, på baggrund af den betænkning, der kom i 1998, som hr. Jørgen Winther måske husker, har det aldrig har været kardinalpunktet, hvor vi skulle finde pengene.

Mener hr. Jørgen Winther ikke, vi rent faktisk var så langt, at vi meget vel kunne have nået at sikre, at der lå et forslag i Folketinget om, at borgerne også var underlagt en forsikringsordning,

efter at det frie valg træder i kraft pr. 1. juli, hvor borgerne bliver meget ilde stedt?

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Jeg vil gerne bekræfte over for fru Lone Møller, at vi har debatteret det her mange gange, og at vi også har haft forskellige gode ideer fra det ene og fra det andet parti, som vi i fællesskab har fundet ud af. Men jeg må også sige, at den endelige – som ministeren sagde – detalje jo ikke var til stede. Der var ikke på finansloven for indværende år angivet nogen penge til at udvide selve Patientforsikringen. Det behøver jeg ikke engang spørge om fru Lone Møller kan bekræfte, for sådan er kendsgerningen.

Venstre er ansvarligt. Det er regeringen i øvrigt også, og sagen er, at når vi nu kommer med et forslag, som vi gør på et tidspunkt, er der penge med. Jeg vil godt skyde på, at det ikke varer ret lang tid, ret mange år, ret mange måneder, før vi kan blive enige om det. Og så kan vi tage første fase, anden fase, tredje fase, efterhånden som vi finder pengene.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg skal så på baggrund af tidspunktet forsøge at afkorte lidt i foretagendet.

Det der med fristilen er i virkeligheden lidt interessant – en fristil om noget, som man var enig i. Jeg tror, det var ministeren, der mente, at der lå en fristil på bordet. Når man indkaldte folk til forhandling og drøftelser sidste efterår, hvor der var et arbejde i gang for at forbedre loven om patientforsikring, er det interessant, at det af ministeren bliver kaldt for en fristil. Det var en forhandlingsbaggrund for at ændre den nuværende lov.

Der var på det tidspunkt enighed om, at der var nogle åbenlyse svagheder ved den nuværende lov – svagheder, som nogle gange har antaget groteske former, når fejlbehandlede patienter ikke kunne få erstatning efter loven, men var henvist til domstolene for at få deres ret.

Dengang var der bred politisk enighed – det er der tilsyneladende også i dag, er der noget, der tyder på – om, at en reform er tiltrængt. Både Venstre og Dansk Folkeparti støttede dengang, at der skulle laves en reform. Indtil videre har vi hørt, at det gør Venstre også i dag, og det er da godt. Hvorfor skulle man egentlig også kunne mene andet? Når man som politiker ved festlige lejligheder stiller sig op og taler om de svage i samfundet og om menneskers rettighe-